

benis situm : & inde est quod remotis omnibus aliis quae sunt in re, talis distinctionis necessitas invenitur in sola quantitate dimensionis. Si autem accipiatur linea separata, oportet quod si sunt duae lineae, vel duae partes unius lineae, sint distinctae in situ; alias linea addita lineae non efficeret majus, quod est contra communem animi conceptionem : & similiter est de superficiebus, & corporibus mathematicis. Et quia materiae debetur situs, in quantum substat dimensionibus, exinde praedicta necessitas ad materiam situatam derivatur, ut sicut non est possibile esse duas lineas, vel duas partes lineae, nisi sint distinctae secundum situm; ita (5) impossibile sit esse duas materias, vel duas partes materiae, nisi sit distinctio situs. Et quia distinctio materiae est (6) principium distinctionis individui, inde est quod Boetius dicit in *Lib. de Trinit.* quia duobus corporibus unum locum fingere nullo modo possumus; ut hanc saltem accidentium varietatem distinctio individuum requirat. Subtilitas autem a corpore glorioso dimensionem non auferit: unde nullo modo auferit sibi praedictam necessitatem distinctionis situs ab alio corpore; & ita corpus gloriosum non habebit ratione suae subtilitatis quod possit esse cum alio corpore; sed poterit esse simul cum alio corpore ex operatione virtutis divinae; sicut etiam corpus Petri non habuit ex aliqua proprietate insita quod ad adventum eius sanarentur infirmi, sed hoc fiebat virtute divina ad aedificationem fidei; ita faciet virtus divina ut corpus gloriosum possit esse simul cum alio corpore ad perfectionem gloriae.

Ad primum ergo dicendum, quod corpus Christi non habuit ex dote subtilitatis quod possit esse simul cum alio corpore in eodem loco; sed hoc factum est virtute Divinitatis post resurrectionem, sicut in natiuitate. Unde Gregorius in hom. xxv. in *Evang.* dicit: *Illud corpus Domini intravit ad discipulos januis clausis, quod ad humanos oculos per natiuitatem suam clauso exiit utero Virginis.* Unde non oportet quod ratione subtilitatis hoc conveniat corporibus gloriosis.

Ad secundum dicendum, quod lumen non est corpus, ut in II. *Lib. dist. xlii. quest. 1. art. 3.* dictum est: unde obiectio procedit ex falso.

Ad tertium dicendum, quod corpus gloriosum transibit sphaeras caelorum sine earum divisione, non ex vi subtilitatis, sed ex divina virtute, quae eis ad nutum in omnibus subveniet.

Ad quartum dicendum, quod ex hoc etiam quod ad nutum eis Deus aderit in omnibus quae volent, sequitur quod non possint includi, vel incarcerari.

Ad quintum dicendum, quod sicut in II. *Physic. text. com. xlvii.* puncto non convenit esse locum. Unde si dicatur esse in loco, hoc non est nisi per accidens: quia corpus cuius est terminus, est in loco. Sicut autem locus totus respondet toti corpori, ita terminus loci respondet termino corporis. Contingit autem duorum locorum esse unum terminum, sicut & duas lineas terminari ad unum punctum: & ideo quamvis duo corpora non possint esse in eodem loco, tamen duobus terminis duorum corporum respondet idem terminus duorum locorum; & secundum hoc dicuntur ultima corporis se tangenti esse simul.

## SOLUTIO III.

Ad tertiam questionem dicendum, quod sicut ex dictis patet, propter hoc necesse est duo corpora in duobus locis esse, quia diversitas materiae requirit distinctionem in situ: & ideo videmus quod quando

conveniunt duo corpora in unum, destruitur esse distinctum utriusque, & acquiritur utrique simul unum esse (7) indistinctum, ut patet in mixtionibus. Non potest ergo esse quod corpora duo remaneant duo, & tamen sint simul, nisi utrique conservetur esse distinctum, quod (8) prius habebat, secundum quod utrumque erat ens indivisum in se, & divisum ab aliis. Hoc autem esse distinctum dependet a principiis rei essentialibus sicut a causis proximis, sed a Deo sicut a causa prima, sicut supra distinct. xlii. (quest. 1. art. 1. questiuic. 3. ad 3.) dictum est, quod esse accidentis dependet a subiecto sicut a causa proxima, sed a Deo sicut a causa prima. Et quia causa prima potest conservare rem in se cessantibus causis secundis, ut patet per primam propositionem *Libri de causis*, ideo divina virtute, & ea sola fieri potest ut accidens sit sine subiecto, ut patet in sacramento altaris: & similiter divina virtute fieri potest, & ea sola quod corpori remaneat esse distinctum ab alio corpore, quamvis eius materia non sit distincta in situ ab alterius corporis materia: & sic miraculose fieri potest quod duo corpora sint in eodem loco.

Ad primum ergo dicendum, quod ratio illa est sophistica, quia procedit ex suppositione falsi, vel petit principium. Procedit enim ratio illa ac si inter duas superficies oppositas loci alicujus esset aliqua dimensio propria loci, cui oporteret quod uniretur dimensio corporis locati advenientis: sic enim sequeretur quod dimensiones duorum corporum locatorum fierent una dimensio, si utraque unum fieret cum dimensione loci. Haec autem suppositio falsa est: quia secundum hoc quodcumque corpus acquireret novum locum, oporteret aliquam immutationem fieri in dimensionibus loci, vel locati. Non enim potest esse quod aliqua duo fiant de novo unum, nisi altero eorum immutato. Si autem, ut se rei veritas habet, loco non debentur aliae dimensiones quam dimensiones locati, patet quod ratio nihil probat, sed petit principium: quia secundum hoc nihil est aliud dictum, quod dimensiones locati sunt eadem cum dimensionibus loci, nisi quod dimensiones locati continentur infra terminos loci, & secundum eorum mensuram distant termini loci, sicut distarent propriis dimensionibus, si eas haberent; & sic dimensiones duorum corporum esse dimensiones unius loci, nihil est aliud quam duo corpora esse in eodem loco; quod est principale propositum.

Ad secundum dicendum, quod posito quod duo corpora sint in eodem loco per miraculum, non sequitur aliquid neque contra communes animi conceptiones, neque contra definitionem lineae, neque contra conclusiones aliquas Geometriae. Sicut enim supra distinct. xlii. (q. 1. art. 1. questiuic. 3. ad 3.) dictum est, quantitas dimensionis in hoc differt ab omnibus aliis accidentibus, quod habet specialem rationem individuationis, & distinctionis, scilicet ex situ partium, praeter rationem individuationis, & distinctionis, quae est sibi, & omnibus aliis accidentibus communis, scilicet ex materia subiecta. Sic ergo una linea potest intelligi diversa ab alia, vel quia est in alio subiecto (quae consideratio non est nisi de linea materiali) vel quia distat in situ ab alia; quae consideratio est etiam de linea mathematica, quae intelligitur praeter materiam. Si ergo removeatur materia, non potest esse distinctio linearum nisi secundum situm diversum; & similiter nec punctorum,

(5) Al. possibile est. (6) Al. primum. (7) Al. distinctum. (8) Al. primum.

nec superficieum, nec quarumcumque dimensionum: & sic Geometria non potest ponere quod una linea addatur alii tamquam distincta ab ea, nisi sit diversa in situ ab ea. Sed supposita distinctione subiecti sine distinctione situs ex divino miraculo, ut dictum est, intelligentur diversae lineae quae non distant situ propter diversitatem subiecti; & similiter puncta diversa; & sic duae lineae designatae in duobus corporibus quae sunt in eodem loco, trahuntur a diversis punctis ad diversa puncta, ut non accipiamus punctum signatum in loco, sed in ipso corpore locato, quia linea non dicitur trahi nisi a puncto quod est terminus ejus: (9) & similiter etiam duo circuli designati in duobus corporibus sphaericis existentibus in eodem loco, (10) sunt duo, non propter diversitatem situs (alias non possent se tangere secundum totum) sed sunt duo ex diversitate subiectorum; & propter hoc se totaliter tangentes adhuc manent duo, sicut etiam circulus signatus in corpore locato sphaerico tangit secundum totum alium circulum signatum in corpore locante.

Ad tertium dicendum, quod Deus posset facere aliquod corpus (11) non esse in loco; & tamen illa positio facta non sequitur quod aliquod corpus non sit in loco: quia corpus majus est locus corporis minoris ratione illius superficie, quae designatur ex contactu terminorum corporis minoris.

Ad quartum dicendum, quod unum corpus esse simul localiter in duobus locis non potest fieri per miraculum. Corpus enim Christi non est in altari localiter, ut supra dist. x. dictum est, quamvis miraculose possit fieri quod duo corpora sint in eodem loco: quia esse in pluribus locis simul repugnat individo ratione ejus quod est esse indivisum in se: sequeretur enim quod esset distinctum in situ. Sed esse cum alio corpore in eodem loco repugnat ei quantum ad hoc quod est esse divisum ab alio, ut ex dictis patet. Ratio autem unius perficitur in indivisione, ut patet in IV. *Metaph. (text. iv.)* Sed divisio ab aliis est de consequentibus ad rationem unius. Unde quod idem corpus sit localiter simul in diversis locis includit contradictionem, sicut quod homo careat ratione, sed duo corpora esse in eodem loco non includit contradictionem, ut ex dictis patet: & ideo non est simile.

## SOLUTIO IV.

Ad quartam questionem dicendum, quod corpus gloriosum ratione suae proprietatis non habet quod possit esse cum alio corpore glorioso in eodem loco, sicut nec ut sit simul cum corpore non glorioso. Divina autem virtute fieri posset ut duo corpora gloriosa essent simul, vel duo non gloriosa, sicut gloriosum, & non gloriosum. Sed tamen non est conveniens quod corpus gloriosum sit simul cum alio corpore glorioso: tum quia in eis servabitur debitus ordo, qui distinctionem requirit; tum quia unum corpus gloriosum non se apponet alteri. Et sic nunquam duo corpora gloriosa erunt simul.

Ad primum ergo dicendum, quod ratio illa procedit, ac si corpori glorioso inesset ratione suae subtilitatis quod possit esse simul in eodem loco cum alio corpore; quod falsum est.

Et similiter dicendum ad secundum.

Ad tertium dicendum, quod corpus caeli, & alia corpora aequivoce dicuntur gloriosa in quantum parti-

cipiant aliquid gloriae, & non quod eis conveniant dotes corporum humanorum glorificatorum.

## SOLUTIO V.

Ad quintam questionem dicendum, quod corpus non comparatur ad locum nisi medianibus dimensionibus propriis; secundum quas corpus locatum circumscribitur ex contactu corporis locantis: unde quod corpus aliquod sit in minori loco quam sit sua quantitas, hoc non potest esse, nisi per hoc quod quantitas corporis propria efficitur aliquo modo minor seipsa; quod quidem non potest intelligi nisi dupliciter. Uno modo ex variatione quantitatis circa eandem materiam, ut scilicet materia quae primo subest magnae quantitati, postea subsit parvae: & hoc quidam posuerunt in corporibus gloriosis, dicentes, quod quantitas eorum subest eis ad nutum; ita quod cum voluerint, possunt habere magnam quantitatem, & cum voluerint, parvam. Sed hoc non potest esse quia nullus motus qui fit secundum aliquid intrinsecum rei, potest esse sine passione abiciente a substantia; & ideo in corporibus incorruptibilibus, scilicet caelestibus, est solus motus localis, qui non est secundum aliquid intrinsecum. Unde patet quod mutatio quantitatis circa materiam repugnaret impassibilitati corporis gloriosi, & incurribilitati. Et praeterea sequeretur quod corpus gloriosum quandoque esset rarius, & quandoque spissius: quia cum nihil dividi possit ab eo de materia sua, quandoque eadem materia esset sub parvis dimensionibus, & quandoque sub magnis, & ita rarefieret, & densaretur; quod non potest esse. Alio modo potest intelligi quod quantitas corporis gloriosi efficitur minor seipsa per variationem situs, ita scilicet quod partes corporis gloriosi subintrent se invicem, & sic redeat ad quantumcumque parvam quantitatem; & hoc quidam posuerunt, dicentes, quod ratione suae subtilitatis corpus gloriosum habebit, quod possit esse simul cum alio corpore non glorioso in eodem loco: & similiter potest una pars esse intra aliam in tantum quod totum corpus gloriosum poterit intrare per minimum porum unius corporis: & sic ponunt quod corpus Christi exivit de utero virginali, & intravit januis clausis ad discipulos. Sed hoc non potest esse: tum quia corpus gloriosum non habebit quod sit cum alio corpore simul ratione subtilitatis; tum quia etiam si, chaberet ut ratione subtilitatis esset cum alio corpore non tamen cum corpore glorioso, ut multi dicunt; tum quia repugnaret rectae dispositioni corporis humani, quae requirit determinatum situm, & distantiam partium. Unde nec per miraculum unquam hoc fieri. Et ideo dicendum, quod corpus gloriosum semper erit in loco sibi aequali.

Ad primum ergo dicendum, quod corpus Christi in sacramento altaris non est localiter, ut supra dist. 10. dictum est.

Ad secundum dicendum, quod probatio Philosophi procedit ex hoc quod una pars eadem ratione subintraret aliam. Sed talis subintratio partium corporis gloriosi in invicem non potest esse, ut dictum est: & ideo ratio non sequitur.

Ad tertium dicendum, quod corpus videtur ex hoc quod agit in visum. Quod autem agit in visum, vel non agit, nihil variat in ipso corpore: & ideo non est inconveniens, si possit, quando vult, videri; & quando vult, non videri. Sed esse in loco non est actio aliqua procedens ab eo ratione suae quan-

(9) Al. & supra. (10) Al. quae sunt duo. (11) Al. quod non esset.

quantitatis, sicut videri ratione sui coloris: & ideo non est simile.

SOLUTIO VI.

Ad sextam quaestionem dicendum, quod omne corpus palpabile est tangibile; sed non convertitur. Omne enim corpus est tangibile quod habet qualitates quibus natus est immutari sensus tactus: unde aer, & ignis, & omnia hujusmodi sunt corpora tangibilia. Sed palpabile ulterius addit quod resistat tangenti: unde aer, qui nequaquam resistit transeunti per eum; sed est facillima divisionis, tangibilis quidem est, sed non palpabilis. Sic ergo patet quod palpabile dicitur aliquod corpus ex duobus, scilicet ex qualitatibus tangibilibus, & ex hoc quod resistit tangenti, ut non pertranseat: quia qualitates tangibiles sunt calidum, & frigidum, & hujusmodi, quae non inveniuntur nisi in corporibus gravibus, & levibus, quae habent contrarietatem ad invicem, ac per hoc sunt corruptibilia. Ideo corpora caelestia, quae sunt secundum naturam incorruptibilia, sunt sensibilia quidem visu, sed non tangibilia, & sic etiam nec palpabilia: & hoc est quod Gregorius dicit (loc. cit.) quod corrupti necesse est omne quod palpatur. Corpus ergo gloriosum habet ex natura sua qualitates quae sunt naturae immutatae tactum; sed tamen quia corpus est omnino subjectum spiritui, in potestate ejus est ut secundum eas immutet tactum, vel non immutet. Similiter etiam secundum naturam subjecti competit ut resistat cuilibet alteri corpori transeunti, ita quod non possit esse cum eo simul in eodem loco; sed miraculose hoc potest divina virtute contingere ad nutum ipsius quod sit cum alio corpore in eodem loco, & sic non resistet ei transeunti. Unde secundum naturam suam palpabile est corpus gloriosum; sed ex virtute supernaturali hoc ei competit ut cum non vult, non palpetur a corpore non glorioso: & ideo Gregorius dicit (ubi supra) quod Dominus palpandam carnem praebuit, quam januis clausis introduxit, ut profecto ostenderet post resurrectionem corpus suum esse & ejusdem naturae, & alterius gloriae.

Ad primum ergo dicendum, quod incorruptibilitas corporis gloriosi non est ex natura componentium, secundum quam omne quod palpatur, necesse est corrumpi, ut ex dictis patet: & ideo ratio non sequitur.

Ad secundum dicendum, quod quamvis aliquo modo fieri possit quod corpus gloriosum sit cum alio corpore in eodem loco, tamen corpus gloriosum habet in potestate sua resistere cuilibet tagenti cum voluerit; & sic palpari potest.

Ad tertium dicendum, quod qualitates tangibiles in corporibus gloriosis non erunt reductae ad medium rei secundum aequam distantiam ab extremis acceptum, sed ad medium proportionis, secundum quod optime competit complexionem humanae in singulis partibus: & ideo tactus illorum corporum est delectabilissimus: quia potentia semper delectatur in convenienti, & tristatur in excessu.

Ex Edit. P. Nicol. (a) Non de cantico novo, ut prius, nec XIII. de Trinit. cap. vii. sicut in Supplemento quest. lxxxiv. art. 2. Sed colligitur ex Manuali cap. xxxi. In edit. P. Savina ann. 1712. loc. cit. Supplementi haec habentur. Lib. de Spir. & anima cap. lxi. & Lib. XIII. de Trinit. cap. vii. tom. lxi. & in Manuali cap. xxxi. tom. ix.

ARTICULUS III.

Utrum corpora gloriosa sint futura agilia.

IV. contr. Gent. cap. lxxxvi.

1. Ad tertium sic proceditur. Videtur quod corpora gloriosa non sint futura agilia. Illud enim quod de se est agile ad motum, non indiget aliquo diferente. Sed corpora glorificata deferuntur post resurrectionem in nubibus obviam Christo in aere ab Angelis, ut dicit Glossa (interlinealis) I. ad Tessal. iv. Ergo corpora gloriosa non erunt agilia.

2. Praeterea. Nullum corpus quod movetur cum labore, & poena, potest dici agile. Sed corpora gloriosa hoc modo movebuntur, cum motor eorum, scilicet anima, moveat in contrarium naturae eorum, alias moverentur semper in unam partem. Ergo non erunt agilia.

3. Praeterea. Inter operationes animalis sensus est nobilior, & prior quam motus. Sed non assignatur corporibus gloriosis aliqua proprietas quae perficiat ea ad sentiendum. Ergo nec eis debet attribui agilitas, per quam perficiantur ad motum.

4. Praeterea. Natura dat diversis instrumenta diversae dispositionis secundum diversas virtutes ipsorum: unde non ejusdem dispositionis instrumenta dat animal tardum, vel veloci. Sed Deus multo ordinatius operatur quam natura. Cum ergo corpus gloriosum habeat membra ejusdem dispositionis in figura, & quantitate sicut modo, videtur quod non habeat aliam agilitatem quam modo habet.

Sed contra est quod patet I. Corinth. xv. 43. *Seminatur in infirmitate, surget in virtute*, id est mobile, & vivum. Sed mobilitas non potest dici nisi agilitatem ad motum. Ergo corpora gloriosa erunt agilia.

Praeterea. Tarditas maxime videtur spiritualitati repugnare. Sed corpora gloriosa erunt spiritualia, ut dicitur I. Corinth. xv. Ergo erunt agilia.

QUESTIUNCULA II.

1. Ulterius. Videtur quod agilitate sua numquam utentur; ita quod moveantur. Quia secundum Philosophum (VIII. Physic. text. xiv.) motus est actus imperfecti. Sed in illis corporibus nulla erit imperfectio. Ergo nec aliquis motus.

2. Praeterea. Omnis motus est propter indigentiam; quia omne quod movetur, movetur propter adeptionem alicujus finis. Sed corpora gloriosa non habebunt aliquam indigentiam: ut Augustinus dicit (a) Lib. de cant. novo cap. x. *Ibi erit quidquid volens, non erit quidquid noles*. Ergo non movebuntur.

3. Praeterea. Secundum Philosophum in II. Caeli & mundi text. lxxi. lxxiv. lxxvi. quod participat divinam bonitatem sine motu, nobilior participat illam quam quod participat eam cum motu. Sed corpus gloriosum nobilior participat divinam bonitatem quam aliquod aliud corpus. Cum ergo quaedam alia corpora omnino sine motu remaneant, sicut corpora caelestia, videtur quod multo fortius corpora humana.

4. Praeterea. Augustinus dicit, quod anima stabilita in Deo stabiliet & corpus suum consequenter.

Sed...

Sed anima ita erit in Deo stabilita quod nullo modo ab eo movebitur. Ergo nec in corpore erit aliquis motus ab anima.

5. Praeterea. Quanto corpus est nobilior, tanto debetur ei locus nobilior; unde corpus Christi, quod est nobilissimum, habet locum eminentiorem inter caetera loca, ut patet Heb. vii. 26. *Excelsior caelis factus*, Glossa (interlin.) „loco, & dignitate“ & similiter unumquodque corpus gloriosum habebit eadem ratione locum sibi convenientem secundum mensuram suae dignitatis. Sed locus conveniens est de pertinentibus ad gloriam. Cum ergo post resurrectionem gloria Sanctorum numquam varietur neque in plus, neque in minus; quia tunc erunt omnino in termino; videtur quod corpora eorum numquam de loco sibi determinato recedent, & ita non movebuntur.

Sed contra est quod dicitur Isai. xl. 31. *Current, & non laborabunt; ambulabunt, & non deficient*; & similiter Sap. lxxvii. 7. dicitur: *Tamquam scintilla in arundinetis discurreret*. Ergo erit aliquis motus corporum gloriosorum.

QUESTIUNCULA III.

1. Ulterius. Videtur quod moveantur in instanti. Augustinus enim dicit Lib. XII. de Civit. Dei cap. xxx. quod ubicumque voluerit spiritus, ibi erit & corpus. Sed motus voluntatis secundum quem spiritus vult alicubi esse, est in instanti. Ergo & motus corporis erit in instanti.

2. Praeterea. Philosophus text. lxxviii. probat, quod si fieret motus per vacuum, oporteret aliquid moveri in instanti; quia vacuum non resistit aliquo modo mobili, resistit autem plenum; & sic nulla proportio esset motus qui fit in vacuo, ad motum qui fit in pleno, in velocitate, cum proportio motuum in velocitate sit secundum proportionem resistentiae quae est in medio. Omnium autem duorum motuum qui fiunt in tempore, oportet esse proportionales velocitates: quia omne tempus omni tempori proportionale est. Sed similiter nullum spatium plenum potest resistere corpori glorioso, quod potest esse cum alio corpore in eodem loco, quocumque modo fiat, sicut nec vacuum alteri corpori. Ergo si movetur, in instanti movebitur.

3. Praeterea. Virtus animae glorificatae quasi imparcialiter excedit virtutem animae non glorificatae. Sed anima non glorificata movet corpus in tempore. Ergo anima glorificata movet corpus in instanti.

4. Praeterea. Omne quod movetur aequaliter cito ad propinquum, & distans, movetur in instanti. Sed motus corporis gloriosi est talis: quia ad quantumcumque distans spatium movetur tempore imperceptibili; unde Augustinus dicit in quaestionibus de resurrectione, Lib. XXII. de Civit. Dei cap. xxx. & epist. xlix. quae. i. quod corpus gloriosum utraque intervalla pari celeritate pertingit, ut radius solis. Ergo corpus gloriosum movetur in instanti.

5. Praeterea. Omne quod movetur, vel movetur in tempore, vel movetur in instanti. Sed corpus gloriosum post resurrectionem non movebitur in tempore: quia tempus jam non erit, ut dicitur Apocal. x. Ergo motus ille erit in instanti.

Sed contra. In motu locali spatium, & motus, & tempus simul dividuntur, ut demonstrative probatur in VI. Physic. text. xviii. Sed spatium quod transit corpus gloriosum per suum motum, est divisibile. Ergo & motus divisibilis, & tempus divisibile. Ins-

rans autem non dividitur. Ergo & motus ille non erit in instanti.

Praeterea. Non potest esse aliquid simul totum in uno loco, & partim in illo, & partim in alio: quia sequeretur quod altera pars esset in duobus locis simul; quod esse non potest. Sed omne quod movetur, partim est in termino a quo, & partim in termino ad quem, ut demonstratum est in VI. Physic. Omne autem quod motum est, totum est in termino ad quem est motus. Ergo non potest esse quod simul moveatur, & motum sit. Sed omne quod movetur in instanti, simul movetur, & motum est. Ergo motus localis corporis gloriosi non poterit esse in instanti.

SOLUTIO I.

Respondeo dicendum ad primam quaestionem, quod corpus gloriosum erit omnino subjectum animae glorificatae, non solum ut nihil in eo sit quod resistat voluntati spiritus, quia hoc fuit etiam in corpore Adae, sed etiam ut sit in eo aliqua perfectio efficiens ab anima glorificata in corpus, per quam habile reddatur ad praedictam subjectionem; quae quidem perfectio dos glorificati corporis dicitur. Anima autem conjungitur corpori non solum ut forma, sed ut motor; & utroque modo oportet quod corpus gloriosum animae glorificatae sit summe subjectum. Unde sicut per dotem subtilitatis subjicitur ei totaliter, in quantum est forma corporis, dans esse specificum; ita per dotem agilitatis subjicitur ei in quantum est motor, ut scilicet sit expeditum, & habile ad obediendum spiritui in omnibus motibus, & actionibus animae. Quidam tamen causam istius agilitatis attribunt quinque essentiae, quae tunc in corporibus gloriosis dominabitur. Sed de hoc frequenter dictum est, quod non videtur conveniens; unde melius est quod attribuat anima, a qua gloria in corpore emanat.

Ad primum ergo dicendum, quod corpora gloriosa dicuntur ferri bajulis Angelis, & etiam in nubibus, non quasi eis indigeant, sed ad reverentiam designandam quae corporibus gloriosis & ab Angelis, & ab omnibus creaturis deferetur.

Ad secundum dicendum, quod quanto virtus animae moventis dominatur magis supra corpus, tanto minor est labor in motu, qui etiam fit contra naturam corporis. Unde illi in quibus virtus motiva est fortior, vel qui habent ex exercitio corpus magis habitatum ad obediendum spiritui moventi, minus laborant in motu; & quia post resurrectionem anima perfecte dominabitur corpori tum propter perfectionem propriae virtutis, tum propter habitatem corporis gloriosi ex redundantia gloriae ab anima in ipsum; non erit aliquis labor in motu Sanctorum; & sic dici possunt corpora Sanctorum agilia.

Ad tertium dicendum, quod per dotem agilitatis corpus gloriosum redditur habile non solum ad motum localem, sed ad sensum, & ad omnes alias operationes animae exequendas.

Ad quartum dicendum, quod sicut natura dat velocioribus animalibus instrumenta diversae dispositionis in figura, & quantitate; ita Deus dabit corporibus Sanctorum aliam dispositionem quam nunc habent, non quidem in figura, & quantitate, sed in proprietate gloriae, quae dicitur agilitas.

SOLUTIO II.

Ad secundam quaestionem dicendum, quod corpora gloriosa aliquando moveri necessarium est po-